

Slava morală a Domnului Isus (4) – În felul cum muștră pe oameni

Text călăuzitor: Evanghelia după Matei capitolul 8; 11; 20 și altele

Cu o desăvârșire măreață Domnul Isus a făcut diferență, când a răspuns oamenilor, între oamenii cu care avea a face. Când de exemplu Se preocupa cu suferința din afara cercului în care El Se afla în mod normal, dacă am voie să mă exprim astfel, vedem o gingășie demnă de toată admirația unită cu puterea de a vindeca. Dar dacă este vorba de problemele ucenicilor, găsim atât muștrarea credincioasă cât și tandrețea. Așa este de exemplu în evanghelia după Matei capitolul 8:

Matei 8,2.3: *Și iată, un lepros s-a apropiat de El. I s-a închinat și I-a zis: „Doamne, dacă vrei, poți să mă curățești.” Isus a întins mâna, S-a atins de el și i-a zis: „Da, vreau, fii curățit!” Îndată a fost curățit de lepra lui.*

Matei 8,23-26: *Isus S-a urcat într-o corabie și ucenicii Lui au mers după El. Și iată, s-a stârnit pe mare o furtună atât de puternică, încât corabia era acoperită de valuri. Și El dormea. Ucenicii s-au apropiat de El și L-au trezit, zicând: „Doamne, scapă-ne, pierim!” El le-a zis: „De ce vă este frică, puțin credincioșilor?” Apoi S-a sculat, a certat vânturile și marea și s-a făcut o liniște mare.*

Leprosul de aici era un străin. El vine cu suferința lui la Isus și este imediat vindecat. În același capitol și ucenicii se adresează Lui în necazul lor în timpul furtunii. Dar o dată cu ajutorul primesc și o observație: „De ce vă este frică, puțin credincioșilor?”, le zice El. Și totuși și leprosul a avut o credință tot așa de mică ca și ucenicii. Căci dacă aceștia strigă: „Doamne, scapă-ne, pierim!”, acela zice: „Doamne, dacă vrei, poți să mă curățești.” Dar ucenicii au fost muștrați, leprosul nu, căci cele două cazuri au fost diferite între ele. Într-un caz era vorba numai de suferință, în celălalt caz pe lângă suferință era și problema sufletului. Drept urmare Domnul a răspuns leprosului cu o dragoste neamestecată, în timp ce cu privire la ucenici El a legat credințioșia cu gingășia. Relațiile diferite față de El (ca ucenic sau ca străin) explică felul diferit al felului de a acționa al Domnului și ne arată cu ce desăvârșire diferenția El lucrurile, care într-adevăr au o asemănare mare între ele, dar totuși nu sunt identice.

Dar să privim mai îndeaproape această desăvârșire a Domnului. Cu toate că El muștră, totuși El nu permite ca ceilalți să facă aceasta în mod ușuratic. Ceva asemănător găsim și în zilele anterioare. În timp ce Dumnezeu Însuși smerește pe robul Său Moise, El nu permite ca Maria și Aaron să-i facă reproșuri (Numeri capitolele 11 și 12). Și în timp ce Israel a fost deseori pedepsit de Dumnezeu cu mâna Sa în pustiu, Dumnezeu a apărut permanent în prezența lui Balaam și a celorlalți împotriviți ca Unul care n-a văzut nici o nedreptate în Israel și nu a permis ca vreo vrăjitorie să aibă biruința asupra poporului.

Tot așa de potrivit și frumos acționează Isus, când cei zece ucenici nemulțumiți murmură împotriva celor doi însoțitori ai lor.

Matei 20,20-28: *Atunci mama fiilor lui Zebedei s-a apropiat de Isus împreună cu fiii ei și I s-a închinat, făcându-I o cerere. Și El a întrebat-o: „Ce vrei?” „Poruncește”, a zis ea, „ca, în*

Împărăția Ta, acești doi fii ai mei să stea unul la dreapta Ta și altul la stânga Ta.” ... Cei zece, când au auzit, s-au indignat foarte tare pe cei doi frați. Dar Isus i-a chemat și le-a zis: „Știți că mai-marii popoarelor domnesc peste ele și cei mari le conduc cu autoritate. Între voi să nu fie așa, ci oricare va voi să fie mare între voi, să fie slujitorul vostru; și oricare va voi să fie cel dintâi între voi, să fie robul vostru, după cum nici Fiul Omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți.”

Și comportarea Lui față de Ioan Botezătorul este marcată de această slavă morală:

Matei 11,2-11: *Și Ioan, auzind din închisoare despre lucrările lui Hristos, a trimis să-L întrebe prin ucenicii săi: „Tu ești Acela care vine sau să așteptăm pe altul?” Isus a răspuns și le-a zis: „Duceți-vă și spuneți lui Ioan ce auziți și ce vedeți: Orbii văd, șchiopii umblă, leproșii sunt curățiți, surzii aud, morții sunt înviați și săracilor li se predică Evanghelia. Ferice de acela pentru care Eu nu voi fi un prilej de poticnire.” Pe când se duceau ei, Isus a început să vorbească mulțimilor despre Ioan: „Ce ați ieșit să vedeți în pustie? ... Un proroc? Da, vă spun, mai mult decât un proroc; el este acela despre care este scris: „Iată, trimit înaintea feței Tale pe solul Meu, care îți va pregăti calea înaintea Ta.” Adevărat vă spun că, dintre cei născuți din femei, nu s-a ridicat nici unul mai mare decât Ioan Botezătorul. Totuși, cel mai mic în Împărăția cerurilor este mai mare decât el.”*

Cu toate că El, în ascuns, i-a adresat un cuvânt de atenționare și mustrare (un cuvânt care putea fi înțeles numai de conștiința lui Ioan), El S-a adresat mulțimii exclusiv cu expresii de cea mai înaltă considerare și mulțumire față de Ioan.

Sunt multe alte exemple despre acest har care a diferențiat lucrurile care erau diferite între ele. Chiar și în felul Lui de comportare față de ucenicii Săi a venit un moment când credințioșia nu mai putea fi pe prim plan, ci numai dragostea trebuia să se reverse; mă refer la ora despărțirii (Ioan capitolele 14 – 16). Atunci era prea târziu „să fi credincios”; momentul nu mai permitea aceasta. În această oră era vorba numai de „inimă”; educarea sufletului trebuia de data aceasta să nu mai fie luată în seamă. Desigur Domnul descopere ucenicilor Săi taine noi referitoare la relațiile lor cele mai intime și familiare dintre ei și Tatăl. Dar în cuvintele Lui nu se găsește nimic asemănător unei mustrări. Acum El nu spune „puțin credinciosule!”, sau „Și voi sunteți tot fără pricepere?”

Ioan 14,8,9: *„Doamne”, I-a zis Filip, „arată-ne pe Tatăl și ne este de ajuns.” Isus i-a zis: „De atâta timp sunt cu voi și nu M-ai cunoscut, Filip? Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl. Cum zici tu: „Arată-ne pe Tatăl”?*

Sigurul cuvânt, care ar putea probabil să sune ca o mustrare, servește să facă pe ucenici să recunoască o rană, pe care inima Lui a suferit-o, pentru ca astfel ei să înțeleagă pe deplin dragostea Sa pentru ei. Aceasta era deci sfințenia durerii orei de despărțire în gândurile și sentimentele desăvârșite ale inimii lui Isus. Și chiar și noi simțim în măsura noastră mică cel puțin atât de mult, că suntem capabili să putem onora și admira expresia deplină a acesteia în Isus. „Îmbrățișarea își are timpul ei”, spune eclesiastul, „și depărtarea de îmbrățișări timpul ei”. Aceasta este o rânduială în cartea legii dragostei, și Isus a respectat-o.

Isus nu S-a lăsat niciodată înduplecat la blândețe, dacă împrejurările necesitau credincioșie, cu toate că în multe situații a trecut pe lângă ele fără să le ia în seamă, pe când sensibilitatea omenească s-ar fi necăjit și potrivit cu sentimentul moral al omului cu adevărat ai fi fost condus să te superi. El nu a vrut să câștige pe ucenicii Lui printr-o natură demnă de a fi iubită. Aceasta ar fi fost prea sărăcăcios. Atât „mierea” (demnitatea omenească de a iubi) cât și „aluatul” (acțiunea răului) erau excluse din jertfa de foc a Domnului. Jertfa de mâncare nu avea voie să aibă nimic din acestea:

Levitic 2,11: *Nici unul din darurile de mâncare pe care le veți aduce Domnului să nu fie făcut cu aluat; căci nu trebuie să ardeți nimic cu aluat sau cu miere, ca jertfă mistuită de foc pentru Domnul.*

Și tot așa și în Isus, adevărata jertfă de mâncare, nu s-a văzut nimic din acestea două. Nu era o demnitate pur omenească, naturală, de iubire, pe care ucenicii au întâmpinat-o în Învățătorul lor. La El nu era acea amabilitate care permanent năzuiește să ghicească gustul altora și să-l satisfacă. El nu a încercat să Se facă plăcut, și cu toate acestea El a atras inimile spre sine cu cea mai mare intimitate; și aceasta este putere. Totdeauna este o dovadă de putere morală, dacă se obține încrederea cuiva, fără să cauți s-o obții; căci în acest caz inima a recunoscut existența reală a dragostei. „Noi toți știm”, spune un alt scriitor, „să diferențiem sentimentele adevărate de simpla atenție și amabilitate; una poate fi prezentă într-o măsură mare, fără ca din cealaltă să nu se găsească nici o urmă. Unii s-ar putea gândi, că pot câștiga încrederea altora prin atenție; însă noi știm foarte bine, că numai dragostea este în stare să facă aceasta.”

Cât de adevărat este aceasta! O atenție exterioară este miere; și cât de mult material de genul acesta se găsește printre noi! Probabil că nu năzuim după nimic mai superior, decât numai să măturăm aluatul și să umplem golul cu miere, și gândim cu plăcere că atunci totul este în ordine. Dacă suntem numai amabili în relații și, în timp ce vrem să fim pe placul altora și facem totul ca să trăim cu oricine în armonie, ne luăm locul convenit pe terenul bine orânduit și fără greutate al societății omenești, atunci vom fi mulțumiți cu noi înșine, și ceilalți n-au nimic de reproșat la noi. Dar înseamnă aceasta că slujești lui Dumnezeu? Este aceasta o jertfă de mâncare? Credem noi cu adevărat că aceasta era o parte a slăviei morale a Omului desăvârșit? Cu certitudine nu! Probabil unii cred că nimic nu ar fi mai bine potrivit decât să se obțină acel țel înalt. Dar cu toate acestea rămâne una din tainele Locului Preasfânt, că nu era voie să se folosească miere, ca să se dea jertfei un miros plăcut.